

Efterfest

Är jag död än? Frågan studsade mot taket i några sekunder innan den löstes upp i värmen. Jag andades tungt och vågade inte röra armarna, rädd för att dom skulle trilla av och lämna mig trasig kvar, trasigare kvar. Bilder av ciggaretringar runt ett par darriga läppar, tusenskönor, två svettiga handflator, tågtabeller, bleka pojkrumpor, skrik, hamburgare utan senap, bilar, hånflin, gruppkramar, folköl och skoskav flimrade obestämt framför mina ögon. Jag har lärt mig att livet går i revy när man ska dö, var det här allt? Det gick så snabbt. Det var så mörkt, men inte mörkt nog. Linserna skavde när jag försökte blunda, mådde illa, jag börjde gråta. Det låg ett par knallgula trosor på parketten. Visste dom när dom letades fram bland kläderna att dom skulle hamna där? Lysandes likt fisgul antisol på golvet. Dom var beviset, dom var uppenbarelsen och skammen. Öronen blev kalla och blöta av tårarna. Jag hörde musik på avstånd, allt fanns så nära men ändå så långt bort, jag var bortkopplat. Jag visste att det fanns människor på andra sidan dörren, jag såg deras skuggor under dörren. Dom är skuggor nu, dom kommer aldrig mer bli mer än skuggor på mattan. Jag hade ont, jag kunde inte vara död än, när man är död gör det inte ont. Något slog mig. Armen rörde sig instingtivt ner mot låren. Jag ryckte till när jag kände att mina fingrar blev kalla, jag höll upp dom framför ansiktet och synade dom i månljuset. Blod. Jag var kluven i tu, kluven i två bitar som hur mycket man än försökte aldrig skulle bli hel igen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sofiapoema med Poeter.se id #3292 innehar upphovsrätten